

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

Júl 2017

Číslo: VII.

Milí priatelia, bratia a sestry,

rôzne zápasy prežívajú ľudia na našej zemi. Nielen tie v oblasti športu, ale i tie, čo život prináša. Zápas s ohňom, vodou či zosuvom pôdy. Na Blízkom Východe sú to bojové zásahy s ozbrojenými zločkami. Neraz človek zápasí aj sám so sebou. Mám tu na mysli slabosti ľudí. Vieme, že pohľad viery a večnosti by nám nemal chýbať. Skúsenosť v duchu slov Písma: „Zlož svoju starosť na Pána a on sa už postará“, nás presvedča o dobrotivosti božej. A ak sa stane niečo, čo nejde podľa našich plánov, alebo sa stane nešťastie, nemôžeme obviňovať Boha slovami: „Ak by Boh existoval, nestalo by sa nám to, či ono...“ Ani si nemôžeme myslieť, že Boh na nás zabudol. Božia „pedagogika“ nás môže často obklopuvať, pričom všetkému sa ani nedá rozumieť.

A keď sme uvažovali o zápasoch, vidíme, že v poslednej dobe človek zápasí aj so suchom. Tak túžobne očakávame dažď veľakrát... My nepoznáme plány Božie a naša viera nesmie ochabovať i keď sa nám zdá, že naše modlitby sú márne. Vo filme „Vzoprieť sa obrom“, je hlavnou postavou mladý tréner v americkom futbale. Nedarí sa mu, nemá úspechy, chcú ho vyhodiť z klubu a druhá vec: nemôže mať deti so svojou manželkou. No aj tak uprostred týchto skúšok hovorí svojej žene: „Budeme naďalej čtiť svojho Boha.“ Modlí sa, číta sv. písmo a povzbudzuje k dôvere aj svojich zverencov. A neraz im povie, že musia dať do toho všetko... A veľkou oporou je pre neho aj jeho žena. Napokon sa im začne dariť a vyhrajú rozhodujúci zápas nad silným „neporaziteľným“ súperom a napokon aj jeho manželka mu porodí dve krásne deti.

Aj my sa usilujme naďalej dôverovať Bohu. Tiež sa snažme prijať jeho vôľu. Prijatť Božiu vôľu i počas sucha, prijatť Božiu vôľu i počas rôznych iných skúšok. Zároveň prositť a ďakovať. Veď kresťanská viera, nie je len teória alebo cit, to je život.

PRIMIČNÁ SLÁVNOSŤ PO 72 ROKOCH

Kto by nejasal radosťou a vďačnosťou k Pánu Bohu za dar kňazského povolania? Celá naša farnosť túto radosť a vďačnosť prežíva. Veď dňa 10. júna 2017 v Katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave prijal kňazskú vysviacku z rúk Mons. Jána Oroscha, trnavského arcibiskupa, náš rodák vdp. Lukáš Blažo. Na druhý deň sa konali v našej hornoořešanskej farnosti primície, na ktorých sa zúčastnili, ako to už býva,

blízka rodina i celá farská rodina, kňazi, bohoslovci a rehoľníci. „Kňazstvo je láskou Ježišovho Srdca“, povedal sv. Ján Mária Vianney. A primičný kazateľ vdp. ThLic. Peter Šimko v homílii uviedol veľkú Božiu starostlivosť a lásku, ktorou Boh zahrnul nášho primicianta. „Boh Ťa miluje, Boh miluje Horné Orešany“. No tiež treba mať na pamäti aj slová matky sv. Jána Boska: „Slúžiť sv. omšu, znamená aj trpieť.“ Na primičnej slávnosti nechýbal ani bývalý duchovný otec farnosti, vdp. Miloslav Mrva. Práve on primiciantovi vo svojom príhovore, ktorý sme všetci pozorne počúvali, o d o v z d á v a a k o svojmu duchovnému synovi štafetový kolík, aby pokračoval v tejto krásnej službe Bohu a Cirkvi. Pri tomto dojímavom a láskavom príhovore veru málokteré oko zostalo suché. Pre nás všetkých je tu výzva modliť sa za nášho novokňaza a prositť za nové duchovné povolania.

Z KATECHÉZY

Svet bol stvorený na božiu slávu. „Stvorenia vyšli z Božej ruky, otvorenej kľúčom lásky. Božia sláva je v tom, že Boh prejavuje a udeľuje svoju dobrotu. „Lebo slávou Boha je živý človek a životom človeka je videnie Boha. Ved' ak už zjavenie Boha prostredníctvom stvorenia dáva život všetkému, čo žije na zemi, tým viac zjavenie Otca skrze Slovo dáva život tým, ktorí vidia Boha“ /KKC 293-294/.

Veríme, že Boh stvoril svet podľa svojej múdrosti. Svet nie je výtvorom nevyhnutnosti ani slepého osudu či náhody. Veríme, že pochádza zo slobodnej vôle Boha, ktorý chcel dať stvoreniam účasť na svojom bytí, na svojej múdrosti a na svojej добрote /KKC 295/. Keďže Boh môže stvoriť z ničoho, môže tiež pôsobením Ducha Svätého dať hriešnikom život duše tak, že v nich stvorí čisté srdce a zosnulým dať život tela vzkriesením /KKC 298/.

Keďže Boh tvorí s múdrosťou, stvorenie je usporiadané: „*Ty si mierou, počtom, váhou usporiadal všetko*“ /Múd 11, 20/. Keďže stvorenie vzniklo z Božej dobroty, má na tejto добрote účasť. Lebo Boh chcel stvorenie ako dar pre človeka, ako dedičstvo určené a zverené človeku. Cirkev musela veľa ráz brániť pravdu, že stvorenie, vrátane hmotného sveta, je dobré. Nezabúdajme, že Boh je nekonečne väčší ako všetky jeho diela a po stvorení nenecháva stvorenie samo na seba. Nielenže mu dáva bytie a jestvovanie, ale v každom okamihu ho udržiava v „bytí“, dáva mu schopnosť konať a vedie ho k jeho cieľu. Uznať túto úplnú závislosť od Stvoriteľa je prameňom múdrosti a slobody, radosti a dôvery /KKC 299-301/. Niekoľko krát sme v prírode mohli nájsť nápis: „Kto ničí prírodu, ničí seba.“ Zdá sa, že niektorí ľudia sú nepolepšiteľní a ľahostajní. Dôkazom toho sú nelegálne skládky odpadu, na rôznych miestach. Keď sa teda niektorí chcú zbaviť odpadu, nemalo by im byť jedno kde ho vyhadzujú. Zodpovednosť za náš „spoločný dom“, ktorým je životné prostredie, máme všetci. A neslobodno zabúdať, že to, čo nám dal Boh do daru, máme chrániť a zveľaďovať.

NAD BOŽÍM SLOVOM

Keď vyrástlo steblo a vyháňalo do klasu, ukázal sa aj kúkol'. K hospodárovi prišli sluhovia a pýtali sa ho: „Pane, nezasial si na svojej roli dobré semeno? Kde sa teda vzal kúkol'?“ On im odpovedal: „To urobil nepriateľ.“ /Mt 13, 26-28/.

Dnes by sme si vedeli poradiť s kúkol'om - tak, že by sme ho nemuseli ani trhať, stačilo by ho postriekať chemickým prípravkom podobne ako pýr. Evanjelium 16. nedele v cezročnom období nám predstavuje realitu aká je na zemi. Tak ako je

v podobenstve reč o pšenici a kúkoli, tak na zemi jestvuje dobro i zlo a teda dobrí aj zlí ľudia. Táto skutočnosť tu bude až do skončenia sveta a to nevieme kedy nastane. Nám by malo stačiť to, že treba sa usilovať byť dobrou pšenicom, žiť na slávu Božiu a pre dobro nás i našich blízkych. Najzákladnejšie povolanie nás všetkých je láska. Kto lásku preukazuje, usiluje sa byť pšenicom. Kto lásku neprejavuje, ale naopak, prejavuje chlad, nezaujímam o druhých, nie je pšenicom, ale kúkol'om. Kúkol' zasieva nepriateľ. Áno, diabol seje egoizmus, sváry a nenávisť. Prečo to robí diabol? Zo závidosti. Ved' smrť prišla na svet zo závidosti diabla, ktorý nemohol zničiť, že tí, čo majú Boha v sebe a teda milosť posväcujúcu, budú spasení. Diabol sa neteší z dobra a z lásky, ale naopak z hriechu. Boh však miluje všetkých a necháva aj kúkol' rásť spolu s pšenicom. Možno si myslíme o niekom, kto nie je dobrým človekom: „Iný už nebude...“ Modliť sa však nie je málo. A nezabúdajme, že aj z najväčšieho hriešnika sa ešte môže stať svätý a z toho, kto si myslí, že je už dosť na vrchole a nemusí sa už namáhať, môže sa stať najväčším hriešnikom. Pre nás nech je smerodajné: „Chcem rásť, chcem robiť dobro, chcem byť dobrou pšenicom na úžitok iných a na slávu Božiu.“

ROK SO SVÄTÝMI

17. júl - Sv. Andrej - Svorad a Benedikt

V dnešných časoch, keď v popularite nie je ticho, ale hlavne u mladej generácie skôr stále niečo počúvať, myslím, že príklad sv. pustovníkov je pre nás poučný. A to preto, lebo počúvať Boží hlas v tichu je dôležité v každom čase. V duchu regule sv. Benedikta títo muži pracovali a modlili sa. A ako vieme benediktínsky rád nám nie je cudzí, nakoľko v našej farnosti sídli v Kláštore Najsv. Bohorodičky sestry benediktínky.

Andrej-Svorad viedol najprv pustovnícky život, neskôr v kláštore svätého Hypolita na vrchu Zobor neďaleko Nitry zložil do rúk opáta Filipa rehoľné sľuby podľa pravidiel svätého Benedikta. V túžbe po úplnej dokonalosti znova sa oddal pustovníckemu životu neďaleko Trenčína, kde okolo roku 1032 nábožne zomrel.

Vynikajúci príklad tohto pustovníka nasledoval jeho žiak Benedikt. Svojho učiteľa prežil o tri roky. Roku 1035 ho zbojníci zabili a hodili do Váhu. Svätý pápež Gregor VII. oboch pustovníkov roku 1083 vyhlásil za svätých. Ich pozostatky sú uložené v spoločnom relikviári v katedrálnej kostole v Nitre a sú vo veľkej úcte.

Život svätých pustovníkov vyznávača Andreja-Svorada a mučenika Benedikta od päťkostolského biskupa Maura

(Časopis Učené Společnosti Šafaříkovy „Bratislava“ VIII, 4 [1934], 341-344)

S radosťou očakával deň svätého vzkriesenia

V čase, keď sa za vlády najkresťanskejšieho kráľa Štefana Božie meno a kresťanské náboženstvo v Panónii len začínalo ujímať, kňazi a mnísi z iných krajín začuli povest' o dobrom panovníkovi a prichádzali k nemu ako k otcovi, nie však prinútení nejakou tiesňou, ale aby vo svojom združení našli novú radosť zo svätého života.

Jeden z nich, čo vzišiel zo sedliackeho rodu ako ruža z tŕnia, menom Svorad, prišiel z vnuknutia Svätého Ducha do tejto vlasti z krajiny Poľanov. Od opáta Filipa, ktorého kláštor zvaný Zobor na počesť svätého mučenika Hypolita stál na nitrianskom území, prijal rúcho a pod menom Andrej rozhodol sa viesť pustovnícky život. Z úst jeho učeníka blahoslaveného Benedikta, ktorý s ním žil, som počul, s akou skrúsenosťou srdca a telesným odriekaním sa tu umŕtvoval, a rozhodol som sa zachytiť to niekoľkými riadkami. Ja, Maurus, teraz z Božej milosti biskup, vtedy však novic, som toho dobrého človeka videl, no ako žil, neviem z vlastnej skúsenosti, ale iba z počutia. Do nášho kláštora, zasväteného ku cti blahoslaveného biskupa Martina, často chodieval už spomínaný mních Benedikt a rozprával mi, čo nasleduje, o jeho ctihodnom živote.

Keď sa ten ctihodný muž Andrej utiahol do pustovníckej samoty, ustavične sa postil až po úplné vyčerpanie tela, ale na posilnenie duchovného života. Tri dni sa zdržiaval všetkého, čo možno dať do úst, pre lásku k milosti toho, ktorý sa kvôli ľuďom stal človekom a štyridsať dní sa postil. Keď však nadišiel čas štyridsaťdňového pôstu, podľa vzoru rehoľného poriadku, ktorý zachovával opát Zozimas, kde každý prežil štyridsaťdňový pôst na štyridsiatich piatich datliach, dostal od otca Filipa, od ktorého prijal rehoľné rúcho, štyridsať orechov a spokojný s týmto pokrmom s radosťou očakával deň svätého vzkriesenia. V tieto, ale aj v iné dni, hoci jedlo nielenže nestačilo ani na posilnenie tela, ale ešte aj ducha podlamovalo, nikdy, okrem času modlitby, nevynechal prácu.

To, čo je tu zaznačené, dozvedel som sa od jeho už spomenutého učeníka Benedikta. Aj on sa po smrti svojho otca rozhodol bývať na tom istom mieste. Ale po troch rokoch prísneho života podľa príkladu učiteľa prepadli ho zbojníci a v domnení, že má veľa peňazí, priviedli ho na breh rieky Váh, zavraždili ho a hodili do vody. Jeho telo potom dlho hľadali, ale nenašli. No celý rok vídali na brehu rieky Váh sedieť orla, akoby niečo pozoroval. To ich priviedlo k presvedčeniu, že je tam jeho telo, preto kázali komusi ponoriť sa do vody, a tak ho našli neporušené, akoby bol iba nedávno umrel. Aj Benedikta pochovali na tom istom mieste v bazilike blahoslaveného mučenika Emeráma, v tom istom hrobe, kde odpočívali kosti svätého otca, blahoslaveného Andreja.

VÝCHOVA K ČISTOTE A LÁSKE

Podľa biskupa Rudolfa Baláža „mladým ľuďom vždy treba hovoriť pravdu, a to veľmi jasne a zrozumiteľne. Pred svadbou, keď spolu chodia a spoznávajú svoje povahy, či sa vôbec k sebe hodia, môžu sa viesť za ruky, môžu si dať i priateľský bozk na ústa. Ale nie zmyselný bozk, pri ktorom mladý človek často stráca vládu nad sebou. Je veľmi pekné, ak mládenec vedie svoje dievča okolo hrdla a pliec. Ohľaduplnosť v objatiach a dotykoch len pomôže zachovať mladým aj fyziologické tajomstvo ich tiel, ktoré sa celkom odhalí a vzájomne odovzdá až po sobáš. Tak by to malo byť, tak si to vyžaduje rozum i príroda. Predmanželský ľubostný vzťah dvoch mladých ľudí má byť tréningovým obdobím vernosti a úcty k partnerovi pre obdobie manželstva. Má to byť obdobie čistého spoznávania sa, ktoré sa vie tešiť z každej nežnosti, z každej maličkosti, z každého zvládnutého prejavu zaľúbenia. Oplatí sa to a v manželstve sa to násobne vráti.“ (BALÁŽ. R., ŠTIAVNICKÝ. A., Milovať bez lásky a sexu? 111 otázok Andreja Štiavnického biskupovi Rudolfovi Balážovi, 1997, s. 65)

Dievčence sú to jemnejšie a nežnejšie z dvojice, mnoho krát práve ony udávajú dynamiku vývoja vzťahu, čo dovoľia alebo nedovoľia mládenčovi, pretože nesú i väčšie následky. Nielen v minulosti sa cenilo panenstvo dievčaťa, ale hodnota panenstva v súčasnosti neklesla, naopak, v období zvyšujúceho sa počtu neplodných manželstiev, boja s pohlavnými chorobami, AIDS ako aj rozšírenou prostitúciou a „organizovaným obchodom so ženami“ panenstvo má cenu pokladu. Každé dievča ho dostáva do vienka ako briliant a iba od nej samej záleží, komu ho podaruje. Obaja budú mať z toho radosť, keď budú môcť celý život spolu ako manželia spomínať na to „po prvé“. Hodnota tohto pokladu umocní aj hodnotu toho, čo spolu v manželstve vybudujú – krásny vzťah bez podvodov, založený na dôvere, radosť z dobre vychovaných detí príkladom, krásnych medziľudských vzťahov a odolávaní pokušenia a nástrah, pretože keď uchránili poklad, ktorý im chceli mnoho krát ulúpiť, dokážu ochrániť rodinu, manžela, deti a postaviť sa na odpor akémukoľvek zlu. Veď je s nimi Boh a Boh je láska. Ak mu dôverujú, On im vždy pomôže.

Anna Jurovčíková

(Pokračovanie v budúcom čísle MP)

ĽUDIA NAŠICH ČIAS – SVEDKOVIA VIERY

V Borovciach pri Piešťanoch sa z Mariánskeho roka 1987 zachovala táto príhoda: Na faru prišlo niekde zďaleka v sprievode svojich rodičov malé dievčatko a hovorilo, že sa jej vo sne zjavila Panna Mária a dala jej odkaz pre pána farára. Ten bude veľa trpieť a zomrie ako jeho patrón – Sv. Štefan. Nech sa nebojí, Panna Mária bude pri ňom, lebo šíril modlitbu posvätného ruženca.

Čo sa vlastne stalo dňa 7. októbra 1987 na sviatok Ružencovej Panny Márie? Do dediny prišli večer na viacerých autách neznámi muži. Kňaz Štefan Polák v ten deň navštívil svojho spolubrata – kňaza. Večer bol veľmi nespokojný. Ešte aj sestra, ktorá mu viedla domácnosť, odcestovala. Keď vošiel do farského dvora, našiel tam protivníkov, s ktorými zápasil, keďže aj on sám bol fyzicky zdatný. Nieкто ho však zrazil k zemi. Na tomto mieste našli na druhý deň starší manželia, ktorí mu opatrovali hydinu, kaluž krvi.

Dňa 8. októbra sa v Piešťanoch konali rekolekcie. Kňaz Štefan Polák neprišiel a neprišiel ani popoludní pochovávať. Kostolník s iným kňazom preto prišli na faru do Boroviec. Keď na zvonenie nikto neotváral, vylomili dvere. Podľa slov ThDr. Antona Hlinku, ktorý v tom čase pôsobil v *Hlase Ameriky – Mnichov*, 47 – ročného kňaza našli mŕtveho a pripútaného k horúcemu radiátoru. Ústa mal plné papiera a prelepené páskou na koberec. Na tele boli stopy po mučení a mal zohavenú tvár.

Štefan Polák v roku 1986 navštívil Rím a Svätého Otca Jána Pavla II. Následne po návrate na Slovensko vystúpil zo združenia *Pacem in terris*. Bol ešte horlivejším kňazom. Svoju farnosť zasvätil Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Po tomto akte začal dostávať anonymné telefonáty. Po jeho zavraždení začali dostávať podobné zastrašujúce telefonáty aj iní kňazi a veriaci, ktorí sa pre vieru v Boha viac angažovali. Bolo to v časoch rastúcej kresťanskej obnovy mladej a strednej generácie. V Plaveckom Petri na Záhorí, v rodisku Štefana Poláka, už takmer 30 rokov na miestnom cintoríne stojí pomník s nápisom:

Tu očakáva Vzkriesenie s Pánom kňaz Štefan Polák
nar. 22.4. 1940 - zom. 7. 10. 1987 zavraždený v
Borovciach

„Verím, že zdravé zrno môjho mladého života násilne
zasiate do zeme, čoskoro prinesie hojnú úrodu!“

Mária Nováková

PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

„Posaď sa,“ povedal mi Boh, „takže by si chcel so mnou urobiť interview?“ „Pokiaľ máš čas,“ odpovedal som. On sa na mňa pousmial a povedal: „Môj čas sa volá večnosť a je ho dostatok na čokoľvek, takže ktoré otázky máš na srdci?“

„Nie je to nič nové, ale rád by som vedel, ktorá vec ťa na ľuďoch najviac prekvapuje.“

Odpovedal:

- „Že sú znudení byť deťmi a ponáhľajú sa len aby rýchlo vyrástli, a potom sa túžia stať znovu deťmi.
- Že prichádzajú na svet ako krásne a jedinečné bytosti, a odchádzajú z neho ako nedokonalé kópie niekoho iného.
- Že vymieňajú svoje zdravie za to, aby mali peniaze, a potom investujú svoje peniaze do toho, aby mali naspäť zdravie.
- Že s obavami premýšľajú o svojej budúcnosti tak, že zabúdajú na prítomnosť, takže nežijú ani pre prítomnosť ani pre budúcnosť.
- Že žijú ako keby nikdy neumreli a umierajú akoby nikdy nežili.“

Jeho ruka chytila moju a nastalo medzi nami ticho. Po dlhšej chvíľke som sa ho spýtal: „Môžem mať ďalšiu otázku?“ S pousmiatím prikývol.

„Čo by si ako otec odkázal svojim milovaným deťom?“

- Aby sa naučili, že nemôžu nikoho donútiť k tomu, aby ich miloval, ale môžu sa druhým otvoriť tak, aby mohli byť nimi milovaní.
- Aby sa naučili, že najcennejšie nie je to, čo majú vo svojich životoch, ale koho tam majú.
- Aby sa naučili, že nie je dobré porovnávať sa s ostatnými. Vždy sa nájde niekto, kto bude lepší alebo horší ako oni.
- Aby sa naučili, že bohatý nie je ten, kto má veľa, ale kto potrebuje málo.
- Aby sa naučili, že by mali ovládať svoje názory, inak ich názory budú ovládať ich.
- Aby sa naučili, že zveriť sa so svojimi starosťami trvá len pár sekúnd, ale ich úplné uzdravenie vezme až niekoľko rokov.
- Aby sa naučili odpúšťať odpúšťaním.
- Aby sa naučili, že sú tu ľudia, ktorí ich veľmi milujú, ale nevedia, ako vyjadriť svoje pocity.
- Aby sa naučili, že peniaze si môžu podriadiť všetko, ale nie spokojnosť.

- Aby sa naučili, že niekedy majú právo byť rozčúlení, ale nedáva im to oprávnenie k tomu, aby rozčúl'ovali ostatných okolo nich.
- Aby sa naučili, že veľké sny nevyžadujú veľké krídla, ale pristávací podvozok, aby sa dotkli zeme.
- Aby sa naučili, že priatelia sú vzácní. Veď kto ich našiel, našiel poklad.
- Aby sa naučili, že niekedy len nestačí aby im druhí odpustili, ale aby odpustili i seba.
- Aby sa naučili, že sú pánmi toho, čo si nechávajú len pre seba, ale otrokmi toho, čo im vychádza z úst.
- Aby sa naučili, že žnú, čo zasiali; pokiaľ zasiali ohováranie, budú žať intrigy, pokiaľ zasiali lásku, budú žať radosť.
- Aby sa naučili, že spokojnosť je rozhodnutie; rozhodujú sa žiť šťastní s tým, čo sú alebo majú, alebo umierajú závišťou a žiarlivosťou na to, čo nemajú.
- Aby sa naučili, že dvaja ľudia sa môžu pozerat' na tú istú vec, a vidieť ju úplne inak.
- Aby sa naučili, že tí, ktorí sú k sebe úprimní bez akéhokoľvek zvažovania svojich názorov alebo túžob, zídu v živote ďaleko.
- Aby sa naučili, že i keď si myslia, že nemajú, čo by ponúkli, tak v plači so svojim priateľom nachádzajú silu utíšiť bolesť.
- Aby sa naučili, že nikdy nemôžu niečo urobiť niečo celkom neobyčajného alebo naviac, aby som ich miloval, proste ich stále milujem.
- Aby sa naučili, že najkratšia vzdialenosť, ktorou mi môžu byť na blízku je modlitba.

UDALOSTI

Dňa 28. mája 2017 pristúpilo v našej farnosti 14 detí k prvému sv. prijímaniu. Už týždeň pred tým, pristúpili tri deti z filiálky Lošonec k prvému sv. prijímaniu v Smoleniciach, keďže navštevujú tamojšiu školu.

SLÁVNOSŤ NAJSVÄTEJŠIEHO KRISTOVHO TELA A KRVI V NAŠEJ FARNOSTI

Na slávnosť Božieho Tela, ktorá sa slávi vždy vo štvrtok po nedeli Najsvätejšej Trojice sme na záver slávnostnej svätej omše vyšli do ulíc našej obce, aby sme vyjadrili svojou vierou v Eucharistiu, že nám záleží, aby Boh prebýval v nás a v našich rodinách. Tiež sme si uvedomili dôležitosť požehnania pre nás a pre celú našu obec. Do procesie sa i tento rok zapojili všetci veriaci a zvlášť deti, ktoré tento rok po prvý krát prijali Sviatostného Spasiteľa.

ČO NOVÉ V LOŠONCI

Dňa 11. júna 2017 sme pri svätej omši poďakovali a

poprosili za zdravie a Božiu pomoc pre nášho pána kostolníka Róberta Štibraného, ktorý sa dožíva 80 - tich rokov svojho života. Ďakujeme mu za roky strávené v službe kostolníka, za jeho milé slovo a ochotu vždy pomôcť. Patrí mu naše veľké Pán Boh zaplať! Všetci spolufarníci mu prajeme ešte veľa zdravia a Božieho požehnania do ďalších dní života.

Foto a text: Anna Jurovčíková

SVIATOK KRISTOVHO TELA A KRVI A NOVOKŇAZSKÉ POŽEHNANIE

Nedeľa 18. júna 2017 nebola pre veriacich Lošonca ako ostatné nedele. Táto nedeľa bola mimoriadne slávnostná. Vzhľadom k tomu, že sme filiálka, náš kňaz vdp. Mgr. Milan Červeňanský pripravil aj pre Lošonec procesiu na sviatok Najsvätejšieho Kristovho Tela a Krvi v najbližšiu nedeľu. Sv. omšu celebroidal novokňaz našej farnosti Lukáš Blažo, ktorý nám udelil novokňazské požehnanie nielen v našom malom útulnom kostolíku, ale aj priamo v dedine žehnal Eucharistiou počas procesie veriacich. A práve veriaci z Lošonca, ktorí z vďaky, že sú v tej chvíli medzi nami až dvaja kňazi, tvorili procesiu ako sa povie „nekonečne dlhý zástup“. Lupienky kvetov, vôňa rozkvitnutých líp, hlas zvonov, spev ľudí, radosť detí, ktoré posýpali kvetmi cestu pred Eucharistiou v rukách našich kňazov, svedčilo o sviatočnej chvíli sviatku Kristovho tela a Krvi doplnený novokňazským požehnaním.

Foto a text: Anna Jurovčíková

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY - JÚN 2017

- **Evanjelizačný:** Prosme, aby tí bratia a sestry, čo sa vzdialili od viery, aj vďaka našej modlitbe a evanjelióvemu svedectvu mohli nanovo objaviť blízkosť milosrdného Pána a krásu kresťanského života.
- **Úmysel KBS:** Aby bolo stále viac dobrovoľníkov pohotových veľkoryso poskytovať svoje služby núdzným.

SPOLOČNE VYKROČILI DO ŽIVOTA

- Štefan Pašek /Horné Orešany/ a Ing. Katarína Kopúnková /Horné Orešany/

PRIŠLI MEDZI NÁS

- Andrea Cisárová /Lošonec/

OPUSTILI NÁS

- Mária Kosáková, 85-ročná, Hor. Orešany

EKOFEST V TRNAVE

Dňa 24. júna 2017 v amfiteátri Kamenný mlyn sa konal Environmentálny benefičný festival Ekofest. Na jeho otvorení sa podieľali aj mladí talentovaní hudobníci FidliCanti z Horných Orešian. Z výťažku Ekofestu bolo dovedna v Trnave vysadených 147 stromov, 200 kríkov ruží a založené boli aj trávniky s lúčnymi kvetmi.

/Spracované podľa trnavského periodika „novinky z radnice“/

TOMU, KTO CHCE, NIČ NIE JE
NEMOŽNÉ, NAJMÄ VO VECIACH,
ČO SA KONAJÚ Z LÁSKY.

Sv. Ignác z Loyoly

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifické skupiny čitateľov so zameraním Cirkve a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor. Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15. IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225.